

POŠEVNI, TEMNI DEŽ

Jože Udovič

Razbila se je
prelahka ladja.
In nisi odkril obrežja,
ki so ga obljubljali
zgodnji vetrovi jutra.
V vročem pesku ni bilo nikjer
Odisejevih stopinj.
Nič več ni preročišča
med stebri
pod ognjenikom mladosti.
Molčí Sibila.

Beli, prosojni kip
ni zasijal kakor čudež.
V gubah oblačila
je sivel okameneli čas,
gledale so te hladne
marmorne oči.

In nisi hotel užiti
lotosovega cveta, cveta pozabe
v krajih, ki niso bili razodetje.
Leno je tekla reka:
onstran rjava pustinja,
tostran skale in temna voda,
posuta s suhimi listi.

Rekel si v večer:
Prepelji me, čolnar,
mimo čerí te mračne ure,
sredi njih se odpira
votlina, vlažna pot
do podzemeljskih bregov.

In odveslal
je na staro, znano obrežje.
Zagledal si ga v daljavi:
gola drevesa, nizko obzorje
in nad njim poševni,
temni dež.

JADRO

Jože Udovič

Na mračnomodri
gladini, nad zelenimi
vijugami že trudno
valujoče željé,
glej, vstaja jadro,
še svetlo, nagnjeno
nad vse hladnejši
molk sveta.

Kako beži,
v trepetu čuti
ostri sever nad vrhovi,
mrak nad globino
razmikajočih se daljav,
oblake, izgubljene
nad samotami
utrujenih oči.

In ko zvrtniči sever
grenko morje in motni zrak,
se jadro vzdigne
z zemlje
in se obrne k neznanim
otokom luči.

Jadro nad strminami noči,
nad srcem, ki je živo zakopano,
nad suho reko
v tvojih prsih.